

Emancipacija

*pravim se da vodim bilješke ako dignem pogled prozvat će me trudim se izgledati zaokupirano
molim te nemoj me prozvati*

Čujem svoje ime, ponovno postavljeno pitanje i odgovaram pokunjenom šutnjom.

Ona zna odgovor, uvijek, samo želi ostaviti dojam da ne prati nastavu. Drska je i to ju čini dražesnom, a profesora namrgođenim. Još bi se više namrgodio nakon što bi ona dala točan odgovor.

Sjedi uspravno do mene, prekriženih dugih vitkih nogu, suhих mirnih dlanova, opuštena pogleda. Lakoća kojom drži kralježnicu savršeno ravnom pobuđuje ledenu zavist, glatki pokret kojim zaglađuje kosu kad joj zakriva lice čini me gnjevnom. Trzam se zbog načina na koji je pravilno rasporedila prstenove po svojim mekim krhkim člancima, zbog načina na koji ih poravnava jer se pomiču kad piše. Proždire me zavist, nelagodna toplina širi mi se utrobom, tjera me na kašalj. Ona me proždire, a pritom blista i odiše elegancijom. Oh, kako ju prezirem, i kako žalim što ju nisam ubila kad sam mogla. Uništila, gurnula niz stepenice, zdrobila lijepo naglašene ključne kosti, smrvila prste, polomila noge.

Zvono donosi olakšanje, ali ne i spas. Prožimaju me drhtaji kad ustaje i popravlja lijepu suknju. Ona će me pratiti do kuće. Ja pratim nju, zapravo, hodam u njezinoj prozirnoj sjeni kao da sam i sama prozirna, nevidljiva, bezbojni neugledni zrak. Potpuno ishlapljela sjenka iza nje. Njoj bi Venera zavidjela na ljepoti.

Naša je kuhinja tiha i smrknuta. S licem čistim i glatkim poput porculanske lutke, a jednako tako prirodnim i živim i toplim, *monstre charmant* spokojno ruča i čeka svoj trenutak. Gutam svoju tihu tjeskobu. Zavrnuti vratom, zakopati leš u vrtu, duboko u mrtvu zemlju, posaditi šareno cvijeće, prekriti, zaboraviti.

„I, kako je bilo u školi?“ pita me otac.

„Dobro.“

Tišina bi bila neugodna da nije toliko uobičajena. Voljela bih da znam produljiti razgovor. Zatim se oglasi ona:

„Tata, hoćemo li večeras jesti vani ili ovdje? Mogu kuhati, što ti se jede?“

prezirem te

Oca bi to razveselilo, znam, tako je mama planirala večere. Ona tada još nije bila rođena, bila je tek crno zrnice nesigurnosti, komadić moje pritajene svijesti sitniji od najmanje čestice pijeska. Sama sam ju hranila i sama odgajala, i u početku je bila tiha i stidljiva, pognuta pogleda hodala je uz mene držeći svoj mokri ljepljivi dlan u mojem. Mali potišteni nesretni monstrum. Rasla je bez da sam to primijetila. U jednom trenutku strahovito bi vikala, bješnjela, trgala odjeću sa sebe, udarala se po golom tijelu, a modrice bi otkrivala na svome tijelu kada me, shvatila sam, bila prerasla.

Znojim se zbog njezina blagoga i staloznenoga glasa i govora, zbog savršenih naglasaka na svakom 'a'. Izlazim iz kuhinje jer ne znam što bih rekla. Zakopati, zaboraviti.

Ispružila se pored mene u svojoj ljupkoj svilenkasto spavaćici. Ima male, ali lijepo oblikovane nevine grudi, čvrste nadlaktice, meku kožu. Oderala bih to ružičasto, slatko, nježno tkivo s kostiju, trgala bih ga lako poput šećerne vune, kad bih mogla, kad bih se samo usudila.

Kad bi ju vanjski (neki bi rekli *stvarni*) svijet mogao doživjeti kao ja, primijetio bi kako, uz svu svoju ljepotu i dražest, užasno smrdi, kako oko sebe širi odvratno gnjusnan zadah. Ona zaudara po prljavom crnom dimu, spaljenom papiru, po pljesnivoj ustajaloj mokroj krpi, truležu, kao nešto pokvareno i nečisto iz vlažnog

podruma, jer je iz takvog mjesta i ispuzala. Gleda me iskreno i sažalno, a ja se okrećem zidu.

ne treba mi njeno sažaljenje neka me pusti da spavam

Pada noć, plavi sumrak. Zrak je osvježen i poletan, tekuć i tih. Hodam laganim, posve nečujnim korakom i pratim mutan obris ceste, bijelih kuća i krovova. Ulična rasvjeta ne razrijeđuje modru tminu, ali baca dvije meke sjene na topli asfalt, koje lebde za mnom i prate moje pokrete, i obje su moje; sama sam na ulici.